

Jednoho dne se u našich dveří ozvalo zvonění. Protože jsem byla doma sama, opatrně jsem vykoukla škvírou ven a... za dveřmi stál Loupák s Prskavkou a nějakým miminkem. Zvala jsem je dál, ale oni že ne, že pospíchají.

Povídali mi: „Žofie, jseš naše poslední naděje, chceme jet pryč a nemáme kam dát dítě. Musíš nám ho pohlídat.“

Já bez váhání souhlasila, vzala jsem si dítě, plínky, dudlíka, flašku a sunar. A moje jediná starost byla: „Hlavně aby v tom sunaru nebyly aflatoxiny, abych vám to dítě neotrávila.“

Takhle totiž člověka deformuje vzdělávání.

Žofie, 20.12.1994